

Čís. 7496.

Pro nárok dělníka proti zaměstnavateli na náhradu škody, ježto ho ohlásil u nemocenské pokladny menším penízem, než mu strhoval, následkem čehož mu bylo vypláceno nižší nemocenské, jest příslušným živnostenský soud.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 953/27.)

Žalobce, který pracoval v cihelně žalovaného a potom onemocněl, domáhal se na žalovaném žalobou na okresním soudě náhrady za to, že, ač mu strhoval ze mzdy na nemocenskou pokladnu týdně 5 Kč 46 h, ohlásil ho u pokladny se srážkou na mzdě toliko 4 Kč 83 h a že tím zavinil, že mu bylo na nemocenském po dobu nemoci vypláceno místo 18 Kč, odpovídajících sráženým 5 Kč 46 h, toliko 16 Kč denně. Následkem toho obdržel prý žalobce za nemoci na nemocenské podpoře o 702 Kč méně, k tomu přistupují útraty, spojené s cestou 150 Kč, i utrpěl prý žalobce škodu 852 Kč a žalovaný jest mu ji povinen nahraditi. **P r v n í s o u d** odmítl žalobu pro věcnou nepřislusnost soudu, pokud se týče pro nepřipustnost pořadu práva, ježto podle jeho názoru jest příslušným živnostenský soud (§ 4 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák.), po případě rozhodčí soud nemocenské pokladny (§ 41 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák.). **R e k u r s n í s o u d** vyslovil naproti tomu názor, že příslušným jest řádný soud a vrátil věc prvému soudu, aby, doplně řízení, o příslusnosti znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu nelze upřítí oprávnění. Jde o spor dělníka, zaměstnaného v podniku, pro nějž platí živnostenský řád a jenž podléhá nemocenskému pojištění, proti zaměstnavateli o náhradu škody z důvodu nesprávného jednání, pokud se týče opomenutí ve příčině ohlašovacích povinností k nemocenské pokladně (§§ 31, 32 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák.). Jest to spor z poměru pracovního a z příslusnosti k nemocenské pokladně, který, ježto nemocenská pokladna není stranou, není vyhrazen rozhodčímu soudu pokladny podle § 41 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. Takové spory uvádí § 4 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. pod písmenou c) a e), jako spory patřící před živnostenský soud, je-li, jak tomu jest v projednávaném případě, v okrese podniku živnostenský soud. Příslusnost živnostenského soudu vylučuje příslusnost soudů řádných (§ 3 druhý odstavec zákona o živnostenských soudech čís. 218/1896). Podle toho správně uznal první soud, že dovolaný řádný soud jest pro zahájený spor věcně nepřislusný, že pořad řádného soudu jest v tomto sporu vyloučen, a právem z toho důvodu žalobu odmítl. Ná-

zor rekursního soudu opírající se o to, že jde o nárok soukromoprávní, sdíletí nelze. Tato vlastnost nároku nemůže odůvodniti příslušnost řádného soudu, neboť spory v § 4 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. vypočtené a živnostenskému soudu přikázané, jsou většinou spory o nároky soukromoprávní. Dovolací rekurs bránící se příslušnosti řádného dovolaného soudu jest podle toho opodstatněn a bylo se o něm usnésti, jak se stalo. Otázku, kterou se nižší soudy zabývaly, zda byl žalobcův nárok na nemocenské nesprávným ohlášením u nemocenské pokladny dotčen, pokud se týče, zda může žalobce nastupovati na žalovaného o rozdíl na nemocenské podpoře, zda žalovaný jest ohledně tohoto nároku pasivně legitimován, nelze v tomto údobí sporu řešiti, nýbrž jest ji ponechati rozhodování ve věci samé.

Čís. 7497.

Smlouva mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců o úpravě vzájemných právních styků ze dne 31. března 1924, čís. 146 sb. z. a n.

Třebas předpis § 34 (1) smlouvy stanovil, že rozhodovati o platnosti manželství, o rozluce a o rozvodu od stolu a lože, jsou příslušnými výlučně úřady onoho státu, jehož příslušníky jsou manželé v době podání žaloby nebo žádosti, jest československý soud příslušným rozhodnouti o žádosti za rozlukou manželství příslušníků jihoslovanských podle § 17 rozl. zák., vyslovil-li tuzemský soud pravoplatně rozvod manželství jich od stolu a lože. Nález československého soudu o rozluce jest však účinným pouze pro území Československé republiky.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 954/27.)

Žádost manžela, bydlícího v Lublani, by bylo rozloučeno jeho manželství s manželkou, bydlící v Praze, soud první stolice (zemský civilní soud v Praze) odmítl pro nepřislušnost soudu. Důvody: Podle čl. 34 smlouvy mezi republikou Československou a Královstvím SHS. ze dne 17. března 1923, jež nabyla účinnosti dnem 6. července 1924, jsou výlučně příslušnými rozhodovati o platnosti manželství, o rozluce a rozvodu od stolu a lože úřady onoho státu, jehož příslušníky jsou manželé v době podání žaloby nebo žádosti. Přiznáním stran i rozvodovými spisy zdejšího soudu jakož i doklady v nich obsaženými jest prokázáno, že manželé byli a jsou dosud příslušnými do Lublaně Království SHS. a tedy platí o nich shora zmíněné ustanovení. Smlouva ona jest zvláštním zákonem a na věci nemůže změnití okolnost, že zdejší soud o rozvodové žalobě již rozhodl pravoplatným rozsudkem, neboť v nesporném řízení soudce z moci úřední v kterémkoliv období řízení jest povinen příslušnost soudu zkoumati a prorogace stran v řízení nesporném nemá místa. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poukávav k jeho důvodům, k nimž d o d a l: Rozsudek ve sporu rozvodovém, třebas nabyt právní moci, nemá právní účinnosti při posu-